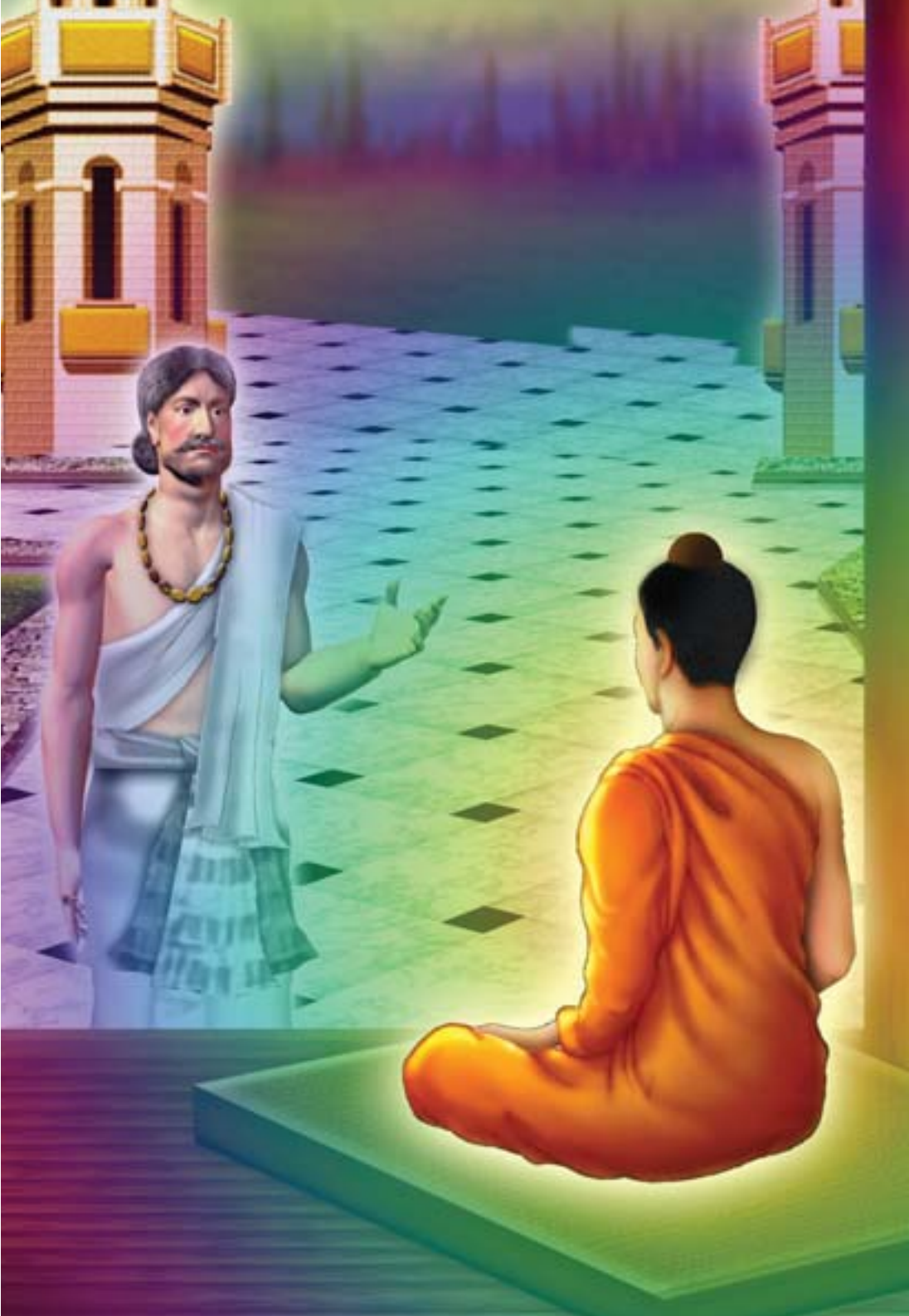

๒๔

การแก้คำกล่าวหา แบบพุทธวิธี

ภิกษุใด ชนหนามคือกาม ชนการดำ การฆ่า และ
การจองจำได้ ภิกษุนั้น เป็นผู้มั่นคงไม่หวั่นไหวดุจภูเขา ย่อม
ไม่หวั่นไหวในสุข และทุกข์

การแก้คำกล่าวหาแบบพุทธวิธี

๒๑๓

สรรพสัตว์ทั้งหลายที่เกิดมา ล้วนมีการเปลี่ยนแปลงเป็นธรรมดา เปลี่ยนแปลงไปสู่ความเสื่อมสลาย มีความแก่ ความเจ็บ และความตายในที่สุด เป็นสิ่งทีใครๆ จะหลบหนีไปไม่ได้ สิ่งที่จะเป็นอนุสรณ์แห่งชีวิต ให้อนุชนรุ่นหลังได้อนุโมทนา คือบุญกุศล และคุณงามความดีที่ได้สั่งสมไว้อย่างดีแล้วเท่านั้น ดังนั้นเราจึงไม่ควรประมาทในชีวิต ควรใช้วันเวลาที่มีอยู่อย่างจำกัดนี้ สร้างบารมีให้เต็มที่ หมั่นฝึกฝนอบรมตนเองให้เป็นผู้มีความสมบูรณ์พร้อมทั้งกาย วาจา ใจ สั่งสมความบริสุทธิ์ สั่งสมบุญกุศล ซึ่งจะเป็นเพื่อนแท้ในการเดินทางไกลในสังสารวัฏ เราจะได้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน เข้าถึงเอกนัตบรมสุข คือ สุขที่คงที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ยโสชสูตร ว่า

“ยสฺส ชิตฺโต กามกณฺฏโก

อกโกโส จ วโธ จ พนฺธณญจ

ปพฺพโต วีย โส จิตฺโต อเนโข

สุขทุกฺขेषุ น เวธตี ส ภิกฺขุ

ภิกษุใด ชนะนามคือกาม ชนะการต่ำ การฆ่า และการจองจำได้ ภิกษุนั้น เป็นผู้มั่นคงไม่หวั่นไหวดุจภูเขา ย่อมไม่หวั่นไหวในสุข และทุกข์”

การแก้คำกล่าวหาแบบพุทธวิธี

๒๑๔

ผู้ที่มีจิตใจมั่นคง ไม่หวั่นในโลกธรรมทั้งหลาย
ไม่หวั่นไหวในสุข และทุกข์ อดทนต่อการกระทบกระทั่ง
และอำนาจกิเลสที่มายั่ววนทั้งหลาย จึงจะทำงานใหญ่ได้ดี
โดยเฉพาะการทำงานใหญ่ที่ต้องทำกันเป็นทีม มีเป้าหมายเพื่อ
ไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม นำพามวลมนุษยชาติให้เข้าถึงสันติสุข
ที่แท้จริงนั้น เป็นงานที่คนทั่วไปในโลกไม่ค่อยจะคิดกัน หรือให้
คิดก็คิดไม่ออก เพราะเป็นเรื่องที่ยากแก่การเข้าใจ เพียงแค่คิด
เรื่องการทำมาหากินก็หมดเวลาแล้ว แต่พวกเรานักสร้างบารมี
เกิดมาสร้างบารมี มาทำงานนี้โดยเฉพาะ จึงกล้าคิด กล้าพูด
และกล้าทำความดี ดังนั้นอะไรก็ตามที่เราทำไปจึงตกเป็นเป้า
สายตาของชาวโลกซึ่งมีทั้งที่มองดูด้วยความชื่นชมยินดีอนุโมทนา
ให้การสนับสนุน ทำให้เราเกิดกำลังใจยิ่งๆ ขึ้นไป และมีทั้งที่
ไม่เข้าใจ เมื่อไม่เข้าใจก็ติเตียน วิพากษ์วิจารณ์ หรือบางครั้งก็
ขัดขวางหนทางการสร้างบารมีของเรา

ดังนั้น เมื่อพบปัญหาอุปสรรค ไม่ว่าจะเป็นการถูก
ใส่ร้ายป้ายสีบิดเบือนความเป็นจริง หรือถูกกลั่นแกล้ง จนถึง
ขนาดจะมุ่งร้ายหมายเอาชีวิตก็ตาม ให้ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา
ของการสร้างบารมี ถ้าเราไม่กลัว ไม่หวั่นไหว มั่นคงในมโนปณิธาน
ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ ที่เกิดขึ้น ในไม่ช้าอุปสรรคทั้งหลาย
จะย่อท้อต่อเราไปเอง เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรเสียเวลา เสียอารมณ์

การแก้คำกล่าวหาแบบพุทธวิธี

๒๑๕

กับผู้ที่ไม่ประสงค์ดี แต่ให้คิดว่า เขากำลังมาเพิ่มเติมบารมีให้
กับเรา เป็นธรรมดาที่งานเล็กอุปสรรคก็มีน้อย งานใหญ่ขึ้น
อุปสรรคก็มากขึ้นเป็นเงาตามตัว หากเราใช้สติปัญญาแก้ไข
ปัญหาที่เกิดขึ้นทุกเรื่องย่อมสามารถเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น
เหมือนพระบรมศาสดาของเราในยุคที่ทรงเผยแผ่พระพุทธศาสนา

*ในสมัยพุทธกาล เมื่อพระบรมศาสดาทรงสั่งสอนสัตว์โลก
ให้เข้าถึงธรรมเป็นจำนวนมาก กิตติศัพท์อันดีงามของพระองค์
ได้แผ่ขจรขยายกว้างออกไป ทำให้มีผู้สนใจมาฟังธรรม
มาปฏิบัติธรรมเพิ่มมากขึ้น ไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน ที่นั้น
ก็สว่างไสวไปด้วยแสงแห่งธรรม เพราะมีผู้เข้าถึงธรรมกันมาก
และปวารณาตนเป็นอุบาสกอุบาสิกา ยึดมั่นพระรัตนตรัยเป็น
สรณะตลอดชีวิต

สมัยนั้น **เวรัญชพราหมณ์** เป็นผู้ที่มีชื่อเสียง ได้รับการ
เคารพนับถือจากมหาชนมาก เมื่อมีผู้กล่าวถึงกิตติศัพท์ของ
พระผู้มีพระภาคเจ้า ก็อยากรู้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็น
พระอรหันต์จริงหรือไม่ จึงไปเฝ้าพระพุทธองค์พร้อมกับทูลถาม
ปัญหามากมาย พราหมณ์ได้ถามว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ

*มก. เรื่องเวรัญชพราหมณ์ เล่ม ๑ หน้า ๑

การแก้คำกล่าวหาแบบพุทธวิธี

๒๑๖

ข้าพเจ้าได้ยินมาว่า พระสมณโคดมไม่ไหวไม่ลຸກับพวกพราหมณ์ ผู้มีวัยสูงกว่า เป็นผู้ใหญ่กว่า หรือไม่เชื่อเชิญด้วยอาสนะ การกระทำอย่างนี้ของพระองค์ไม่ควรเลย”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสตอบว่า “ดูก่อนพราหมณ์ เราไม่เล็งเห็นบุคคลที่เราควรจะให้ ลຸກับ หรือเชื่อเชิญ ทั้งในโลกนี้พร้อมเทวโลก มารโลก พรหมโลก หรือในหมู่สัตว์ที่เป็นสมณพราหมณ์ หากเรานอบน้อมบุคคลใด ศีรษะของบุคคลนั้นจะต้องแตกไปในทันที”

พระบรมศาสดาทรงอุปมาความเป็นผู้เจริญที่สุด ประเสริฐที่สุดให้พราหมณ์ฟังว่า “เปรียบเหมือนฟองไข่ ๘ ฟอง หรือ ๑๐ ฟอง ที่แม่ไก่กกไว้ดีแล้ว ฟักดีแล้ว บรรดาลูกไก่เหล่านั้น ลูกไก่ตัวใดทำลายกระเปาะฟองด้วยปลายเล็บเท้า หรือด้วยจะงอยปากออกมาได้โดยสวัสดิ์ก่อนใคร ลูกไก่ตัวนั้นควรเรียกว่า ฟิฉันใด เราตถาคตก็ฉันนั้น เพราะเมื่อประชาชนผู้ตกอยู่ในอวิชชา เกิดในฟอง อันกระเปาะ คือ กิเลสหุ้มห่อไว้ เราเพียงผู้เดียวเท่านั้นในโลก ได้ทำลายกระเปาะฟอง คือ อวิชชา แล้วได้ตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณอันยอดเยี่ยม จึงสมควรแล้วว่าเราตถาคตจะเป็นผู้เจริญที่สุด”

พราหมณ์ได้ฟังดังนั้นก็เกิดความเลื่อมใส แต่ยังมีความ

การแก้คำกล่าวหาแบบพุทธวิธี

๒๑๓

สงสัยค้างคาใจอยู่อีก จึงถามพระบรมศาสดาต่อไปว่า “ได้ยินว่า พระสมณโคตมเป็นผู้กล่าวการไม่กระทำ แต่ความเป็นจริง พระองค์ก็กระทำการทั้งทางกาย วาจา และใจ อยู่เป็นประจำ พระองค์เป็นเจ้าลัทธิอภิกรรมทิฏฐิหรือไร” พระบรมศาสดาตรัสว่า “ดูก่อนพราหมณ์ ตถาคตเป็นยถาวาที ตถากาโร คือ พูดอย่างไร ทำอย่างนั้น ทำอย่างไรก็พูดอย่างนั้น การที่มีผู้กล่าวตู่เรานั้น ถูกต้องแล้ว เพราะตถาคตกล่าวการไม่ทำกายทุจริต วลีทุจริต มโนทุจริต ไม่ทำในสิ่งที่เป็นบาปอกุศลทั้งปวง ตถาคตเป็นผู้มีบุญ และบาปอันละได้แล้ว กรรมใดๆ ที่ทำในภพชาตินี้ จึงไม่ส่งผล อีกต่อไป”

พราหมณ์ฟังแล้วยิ่งเพิ่มพูนความเลื่อมใสขึ้นอีก ได้ สอบถามต่อไปว่า “ทำไมเจ้าลัทธิอื่นถึงบอกว่า พระสมณโคตม เป็นผู้กล่าวความขาดสูญ แสดงว่าพระองค์เป็น อุกฺเขททิฏฐิ” พระบรมศาสดาทรงชี้แจงว่า “ที่เขากล่าวตู่เราตถาคตนั้น กล่าวถูกต้องแล้ว เพราะเรากล่าวความขาดสูญแห่งเราจะ โทสะ โมหะ บาปอกุศลทั้งหลายของตถาคตสูญสิ้นไปแล้ว ตั้งแต่ได้ ตรัสรู้ได้ต้นดวงไม้พระศรีมหาโพธิ์”

พราหมณ์ถามอีกว่า “พระโคตมเป็นคนช่างกำจัด และเป็น คนช่างเผาผลาญจริงหรือ” พระพุทธองค์ตอบว่า “ใช่แล้ว

การแก้คำกล่าวหาแบบพุทธวิธี

๒๑๘

พราหมณ์ เราเป็นคนช่างกำจัด เพราะเราแสดงธรรมเพื่อกำจัด
ราคะ โทสะ โมหะ แสดงธรรมที่ควรเผาผลาญ และตัวเรา
ตถาคตก็ละธรรมเหล่านั้นได้แล้ว ตัดรากขาดหมดสิ้นแล้ว
ทำให้เป็นเหมือนตาลยอดด้วน กรรมกิเลสเหล่านั้นจะไม่งอกเงย
ขึ้นมาอีกต่อไป เราเผาผลาญกิเลสอาสวะ หาใช่เผาผลาญ
บุคคลอื่นให้ได้รับความเดือดร้อนไม่”

ครั้นเวรัญชพราหมณ์ได้ฟังพุทธพยากรณ์แล้ว บังเกิด
ความเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่ง และรู้ด้วยตนเองว่า คำกล่าวหาของ
คนที่เป็นปฏิปักษ์กับพระพุทธเจ้านั้น ล้วนเป็นเรื่องที่ไม่จริงที่
เกิดจากความไม่เข้าใจ ความอิจฉาริษยา จนกลายเป็นความ
เห็นผิด จึงมีการวิพากษ์วิจารณ์ต่อๆ กันไปทำให้พระองค์เลื่อม-
เสียชื่อเสียง คราวนี้ได้ประจักษ์ด้วยตนเองแล้ว ว่านี่แหละ คือ
บุคคลยอดเยี่ยมที่สุดในโลก ที่ควรยึดไว้เป็นที่พึ่งที่ระลึก จะได้
พ้นจากทุกข์ตามพระองค์ได้ด้วย แล้วพราหมณ์ก็ได้ขอถึง
พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต

เราจะเห็นว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นมาหลายๆ อย่าง ล้วนเกิด
จากความไม่เข้าใจ เราทำไปเพราะคิดอย่างหนึ่ง แต่มีผู้ไม่เข้าใจ
ก็คิดอีกอย่างหนึ่ง และนำไปขยายผลทำให้เกิดความเข้าใจผิด
ซึ่งเหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต ทำให้เกิดทะเลาะวิวาทกัน ฉะนั้น
จึงอยู่ที่ว่า ทำอย่างไรจะให้คนทั้งโลกได้เข้าใจในเป้าหมาย

การแก้คำกล่าวหาแบบพุทธวิธี

๒๑๕

อุดมการณ์ที่เราากำลังทำอยู่นี้ ว่าเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขต่อมวลมนุษยชาติ เป็นเรื่องที่จะต้องช่วยกันชี้แจงให้เขาเข้าใจ จะได้มาช่วยกันสนับสนุนงานของเราให้ดำเนินไปด้วยดี งานสร้างบารมีเป็นงานใหญ่ เพราะเป็นงานร้อยลัทธิชนลัทธิไปสู่ฝั่งนิพพาน จะทำกันตามลำพังไม่ได้ หรือไม่ใช่ทำกันเพียงชาติสองชาติ แต่ต้องทำกันไปอีกนานนับภพนับชาติไม่ถ้วน สร้างบารมีสั่งสมบุญกันไปเรื่อยๆ จนกว่าบารมีจะเต็มเปี่ยม

ดังนั้น หัวใจของยอดนักสร้างบารมี จะต้องมั่นคงไม่หวั่นไหว และเข้มแข็งขึ้นไปเรื่อยๆ เราต้องฉลาดในการเปลี่ยนวิกฤตให้มาเป็นโอกาสในการสร้างบารมี เปลี่ยนเรื่องร้ายให้กลายเป็นดี เปลี่ยนจากบาปมาเป็นบุญ เพราะฉะนั้นเมื่อมีปัญหาอุปสรรคเกิดขึ้น จงอย่าได้หวั่นไหว ดำรงสติให้มั่น รักษาใจหยุดนิ่งไว้ อย่าให้ขุ่นมัว รักษาฐานที่มั่นของใจเราไว้ให้ดี ถ้าใจเราไม่หวั่นไหว ย่อมไม่มีสิ่งใดที่จะยากเกินความสามารถปัญหาที่เกิดขึ้นทุกอย่างมีไว้ให้แก้ ไม่ได้มีไว้ให้กลุ้ม ถ้าใช้สติปัญญาปัญหาก็จะหมดไป การฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส อยู่เป็นประจำสม่ำเสมอ จึงเป็นภารกิจที่สำคัญที่จะทำให้เราสามารถทำงานใหญ่ได้สำเร็จ คือ งานร้อยลัทธิชนลัทธิไปสู่ฝั่งพระนิพพาน ดังนั้นให้ทุกท่านหมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งให้ได้ทุกวัน จนกว่าจะเข้าถึงพระธรรมกายภายในตัวกันทุกๆ คน